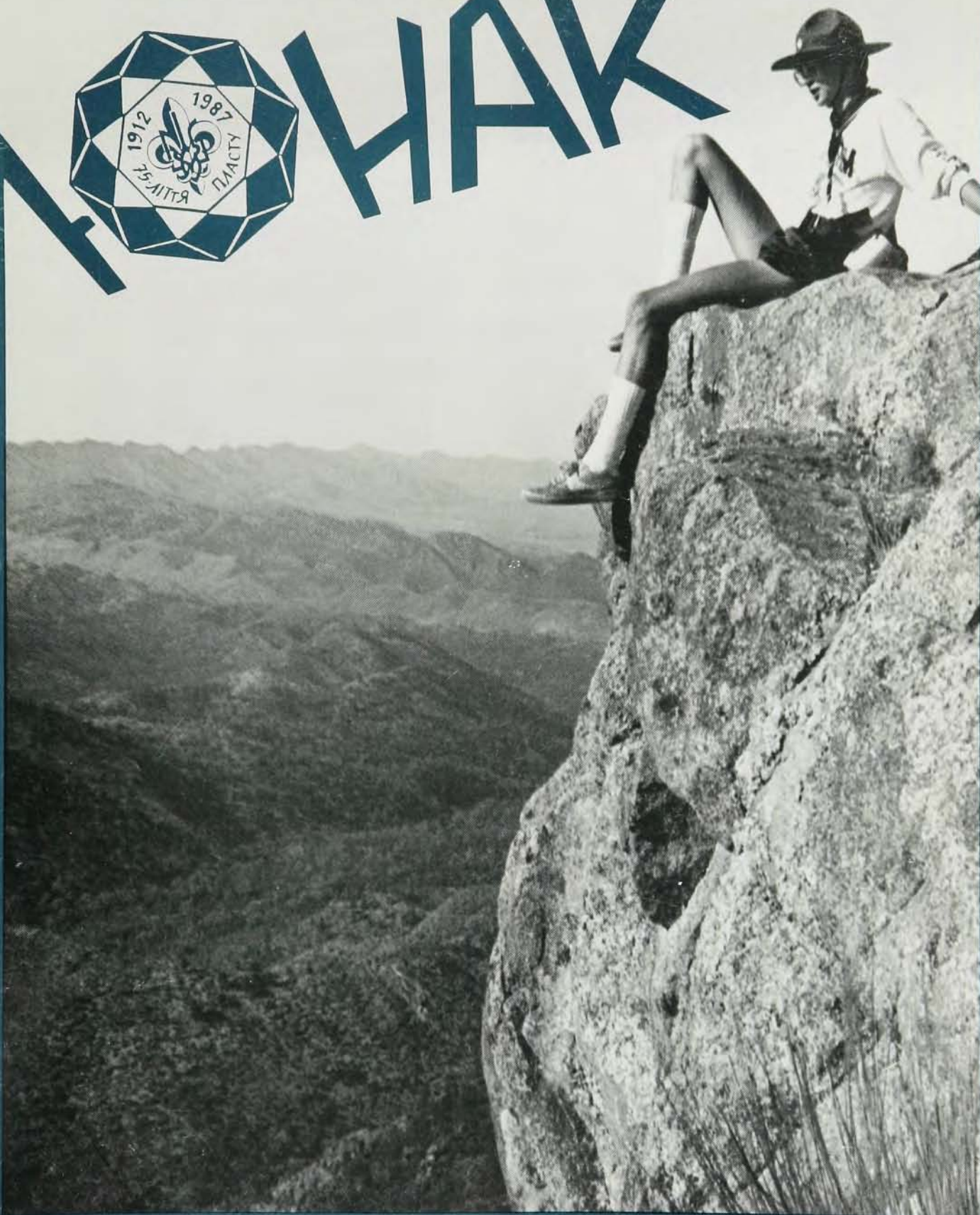

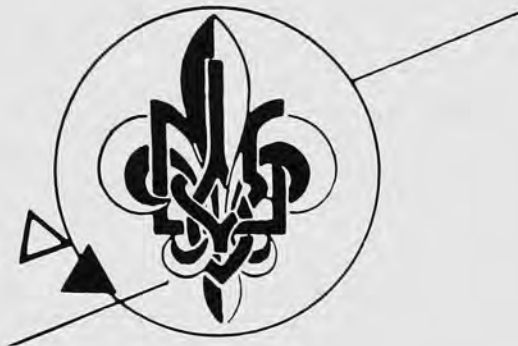
ЧЕРВЕНЬ — JUNE 1987

НАЧАК

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
 Появляється щомісяця — всього 10 чисел
 в році.
 Видає Головна Пластова Булава.
 Оформлення обкладинки на 1987 рік ст. пл. Олі Стасюк

ЗМІСТ

Сторінка

1. Сучасні визначні українці — Л. Онишкевич — О.К.
2. Пластуни-герої — пл. сен. Марія Логазя
4. Прощання з батьківською землею і київськими друзями — Подруга Марта
6. Їдемо до Австралії — пл. уч. Михайло Винницький
11. Серед природи тут і там — Лісовик
12. Загадка
14. Проба пластуна скоба гребця — вірлиці гребця — ст. пл. В. Темницький
15. КВТ — 3 — пл. вірл. Лада Гапій
18. З життя української молоді Бразилії — Корнелій Шмулик
19. Молодь і її оточення — ст. пл. Ігор Сапун
До редакції журналу „Юнак” — Корнелій Шмулик
20. Хроніка: Табір був цікавий — пл. розв. Ярема Бачинський
21. Усміхнися
22. Пісня „На прощання”
23. Список датків на Пресфонд „Юнака”

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

Редагує колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Роман Копач

пл. сен. Тоня Горохович

ст. пл. Олесь Кузисин

пл. сен. Олександра Юзенів.

На обкладинці: ст. пл. Маркіян Гаврилук у горах
 Фландерс в Австралії в часі прогулянки на ЮМПЗ
 світлив пл. уч. М. Винницький

ЮНАК

ЧЕРВЕНЬ — JUNE 1987

Ч.П. 6(278)

РІК XXV

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА “ЮНАКА”

\$20.00 американських доларів

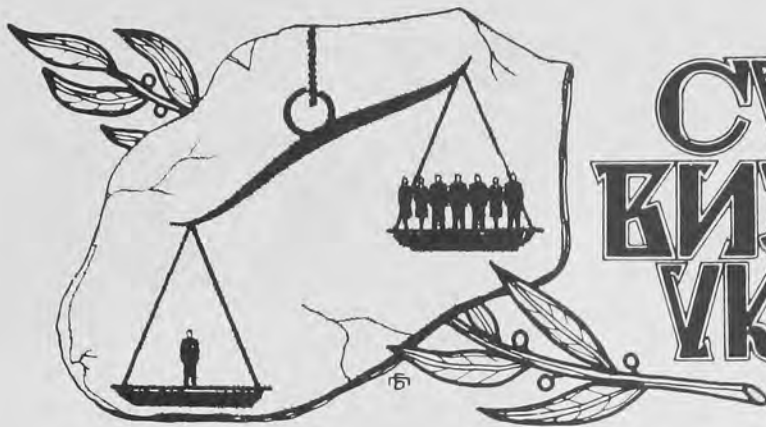
Ціна одного прим. — \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

Л. ОНИШКЕВИЧ ВІДЗНАЧЕНИЙ НАЙВИЩОЮ НАГОРОДОЮ

пл. сен. Любомир Онишкевич

Про Любомира Онишкевича, дослідника в ділянці електроніки і відомого пластуна сеніора ми писали вже в нашому журналі рівно перед п'яти роками. Але його нові успіхи дають нам можливість знова пригадати про це, що перший редактор „Юнака” здобуває все нові нагороди в ділянці своїх дослідів. Тим разом електронна фірма Ар-Сі-Ей, в якій вже від довгого часу працює пл. сен. інж. Л. Онишкевич відзначила нашого пластового друга найвищою нагородою ім. Дейвида Сарнофа. Це вже 30 років ця фірма відзначає тих своїх дослідників науковців, що своїми винаходами найбільше причинилися до успіхів цієї світової фірми. Л. Онишкевича відмічено за надзвичайні досяги у

розробленні автоматизованого трансформатора високої напруги. Крім відзначення золотою медаллю прізвіща так визначних науковців додають до списку на почесній таблиці з бронзи, при головному вході до Ар-Сі-Ей у Принстоні.

Пл. сен. Л. Онишкевич вже давніше отримав кілька нагород Ар-Сі-Ей та інших. Він є автором коло 60 наукових статей та має кільканадцять інтернаціональних патентів. Тепер він співпрацює з редакцією Енциклопедії Українознавства над статтями з ділянки науки і техніки.

У одній із своїх наукових праць він використав своє зацікавлення історією та археологією України, конкретно як робити княжу емаль на металі. Працюючи над упрощенням електричної схеми, він застосував „малювання” на металах спеціальною емаллю і цей винахід почали використовувати широко. Особливо широко уживають цей винахід нашого друга в Японії. Як він нас інформує, у фотоапараті „Пентакс” ціла електроніка побудована на його винаході „малювання” на металах. Японці теж виробляють в той спосіб т.зв. „гібачі” грійки і багато інших продуктів.

Хочемо ще пригадати нашим читачам, що пл. сен. Л. Онишкевич постійно активний у нашій організації. Був як знаємо першим редактором нашого журналу, двічі редактором „Пластового Шляху”, і є редактором усіх одноднівок, що виходять з приводу Ювілейних Пластових Зустрічей. Першу таку одноднівку зредагував в 1962 році, відтак в 1972, 1978, 1982 роках, а тепер редагує одноднівку на ЮМПЗ в 1987 році, що буде вже в найближчих місяцях.

О.К.

ПЛАСТУНИ-ГЕРОЇ

В часі між двома світовими війнами (1914-1939 рр.) Пласт був найбільш поширеною організацією молоді в Західній Україні. В Пласті виховувалась молодь на майбутніх провідників і хоробрих борців українського народу.

До того покоління належали сл. п. Катруся Зарицька-Сорока і її чоловік сл. п. Михайло Сорока. Їм присвячуємо цю згадку в нашому юнацькому журналі, щоб на прикладах з їхнього життя могла виховуватись сучасна пластова молодь.

Катруся Зарицька народилася 3-го листопада 1914 року в Коломії. Дитячі роки провела в Коломії

Тернополі, де її батько проф. Мирон Зарицький учителював у середніх школах. В 1927 році Зарицькі переїхали до Львова, і Катруся поступила до 3-ої класи гімназії Сестер Василіанок. У школі була дуже доброю ученицею, а крім того дуже активною в позашкільних зайняттях, зокрема у Пласті. В Пласті склала присягу бути вірною Богові й Україні та помагати іншим і та присяга керувала усіма її вчинками до останнього подиху життя. Була членкою, а відтак курінною 2-го Куреня ім. Марти Борецької. Після розв'язання Пласту польською владою у вересні 1930 року очолила спершу тайний юнацький Курінь в гімназії, а потім перейшла до тайного Куреня старших пластунок, який займався плеканням водного спорту. В липні 1931 року організувала водний мандрівний табір на Полісся. Комендантом табору був старший пластун Лісовий Чорт Адько Кархут, а її батько, проф. Мирон Зарицький, був

опікуном цього табору. В таборі було 8 юначок і крім коменданта і опікуна, ще проф. Мирон Заклинський.

Вже у вищих гімназійних клясах Катруся стала членкою Організації Українських Націоналістів (ОУН) і в скорому часі в проводі юнацтва ОУН виконувала обов'язки референта ідеологічного вишколу.

Після матури, яку склала з відзначенням, у 1932 році поступила на політехніку у Львові і студіювала аж до свого арешту в 1935 році. Судили її в двох процесах і засудили на 8 років тюрми і позбавлення громадських прав. Відсиділа в тюрмі 4 з половиною року і в наслідок амністії вийшла на волю в травні 1939 року. У в'язниці заізналася з в'язнем інж. Михайлом Сорокою. Коли вибухла війна, він вийшов на волю і вони повінчалися. Під час большевицької окупації Львова, в березні 1940 року їх арештували з наміром виселити з української землі. Михайла вивезли в скорому часі до Чорнобильська, Катруся залишилася у львівських Бригідках, де 4-го вересня 1940 року народила сина Богдана. 9 місяців сиділа разом з дитиною у в'язниці, а коли в червні 1941 року большевики опустили Львів, вона вийшла на волю і впродовж трьох років перебувала разом з родиною у Львові. З поворотом большевиків до Львова в липні 1944 року, вона залишила синка своїм батькам, а сама пішла в підпілля і стала організаторкою Українського Червоного Хреста при УПА та зв'язковою Головного Командира УПА ген.

Тараса Чупринки. У вересні 1947 року її арештували і засудили на 25 років ув'язнення. Сиділа у Верхнеуральській і Володимирській тюрмах, а останні чотири роки в Мордовських таборах. У вересні 1972 року вона вийшла на волю і, не маючи дозволу жити разом з родиною у Львові, поселилася у Волочиськах над Збручем. Там купила маленьку хатку-ліп'янку і жила в ній до кінця життя — 29-го вересня 1986 року. Залишила сина Богдана, невістку Любу і дві внучки — Соломійку й Устю. Мама померла один місяць перед її смертю. Похована у Львові на Личаківському цвинтарі біля мами, в родинному гробівці.

Михайло Сорока народився в 1911 році в селі Гниличках на Тернопільщині. Студіював на архітектурному відділі політехніки в Празі. Студії закінчив з титулом інженера.

Від молодих літ був членом Пласту, а відтак членом ОУН. Михайло Сорока був витривалою загартованою людиною, мав марку доброго спортсмена. В роки молодости займався теж туристикою.

Закінчивши студії в Празі, він приїхав до Львова. В скорому часі поляки заарештували його і засудили на 8 років тюрми за приналежність до ОУН. Сидів він у тюрмі в Станиславові, де сиділа і його майбутня дружина Катруся Зарицька. Там вони пізналися і коли у травні 1939 року Катрусю, відсидівши свій присуд, виходила на волю, вони постановили повінчатися, коли він буде звільнений. Мав ще сидіти два з половиною року. Та з вибухом війни 1-го вересня 1939 року Сорока вийшов на волю і вони повінчалися. Замешкали разом з батьками Катрусі у Львові. Не планували виїздити на еміграцію і записалися ще на студії у Львові. Та недовго прийшлося їм студіювати. Большевики, зайнявши західно-українські землі, дістали від поляків списки всіх молодих українських націоналістів і в скорому часі почали їх арештувати. В березні 1940 року арештували Катрусю і Михайла. Катрусю сподівалася дитини, тому її залишили в тюрмі у Львові,

а Михайла вивезли спочатку до Чорнобильська, а відтак на Воркуту, де він працював у топогеодезійній конторі топографом. Праця вимагала постійного перебування в терені (тундрі), і тому він мав перепустку, яка дозволяла йому вільно рухатися в межах до 40 кілометрів довкола Воркути. Проживав у шатрі в тундрі й тільки двічі на місяць приїздив до табору, щоб взяти продукти на прожиток. Його праця була піонерською. Він так описує своє тодішнє життя: „На дворі шаліє пурга. Поїзд з трудом пробивається на північ. Нас кількоро висаджується в голій тундрі. Поїзд їде далі... А тепер нам доводиться розгорнути сніг, поставити шатро, розпалити вогнище і на другий день починати роботу”. М. Сорока відбув кару в 1948 році, але він, як фахівець топограф, мусів дати згоду залишитися ще деякий час на Воркуті як „вільнонайомний”.

В 1949 році був звільнений і вернувся до Львова, але скоро його знову арештували і депортували у Красноярський край.

У 1952 році його засудили на 25 років тюрми і тоді запроторили до концентраційного табору в Мордовії. Там він перебував аж до своєї раптової смерті 16 червня 1971 року.

Усі, хто знав сл. п. Михайла Сороку, висловлювалися про нього з найбільшими похвалами, подивом і пошаною.

У своїх споминах про життя в Мордовських таборах його спів'язень жид Анатолій Радигін так пише про нього: „Я не пригадую нікого, хто посмів би погано відізнатися про Михайла Сороку. Говорили про нього тільки шанобливо, благоговійно. У його присутності неможливо було придумати підлість, сказати погане слово, проявити слабкість. Ця людина жила і відійшла з життя мужньо як лицар, спокійно як учений, достойно як державний діяч... Я вірю, що настануть часи, коли при його імені будуть ставати з місць і стояти мовчки й урочисто...”.

пл. сен. Марія Логазя

УВАГА!

Повідомляємо, що буде провадитися офіційна пластова крамничка під час ЮМПЗ-1987, де можна буде закупити пластові сорочки, пропам'ятні пластові відзнаки й пам'яткові речі. Нижче подаємо список речей з приблизними цінами в канадській валюті.

1.) Сорочки (T-shirts) з вибитим лього ЮМПЗ	\$8.00
Я Пласт і.т.п.	\$8.00
2.) Сорочки з капішоном (Hooded sweat shirts) з вибитим лього Пласт	\$28.00
3.) Сорочки (Sweat shirts) з вибитим лього Пласт	\$22.00
4.) Штани на гумці (Sweat pants) до сорочок ч. 2 і 3	\$25.00
5.) Різні шорти, шапки, відзнаки й пам'яткові речі!	

Крамничка ЮМПЗ-1987

УВАГА!

ПРОЩАННЯ З БАТЬКІВСЬКОЮ ЗЕМЛЕЮ І КИЇВСЬКИМИ ДРУЗЬМИ МАРТИ І МИРОСИ

В дорозі до Св. Софії і Печерської Лаври йшли мовчки. Хвилювала думка, що надходить час прощання. Коли ж стояли перед руїнами Успенського храму, Петро прошептав рядки поезії „Перед світанком” Б. Мозолецького:

— То вам відомо щось про скитські скарби? — здивовані Тania й Мирося звернулися одночасно до Петра.

— Було б погане свідоцтво про нас, коли б так не було — гордо відповів Петро. — А вам ці скарби знайомі? — запитав.

— Ми в нашій школі вчилися про них, бачили знімки в журналах, наші мами, батьки про це багато люблять розповідати, бо бачили виставку їх у Метрополітанському музеї у Нью-Йорку, — почала Марта.

— А ви, мабуть, могли їздити до „Товстої могили”. Розкажіть як вона виглядає, — просили дівчата.

— Ні, дівчатка, не були ні біля могили, ні не бачили скарбів на виставці, а читали в журналі, там та в книжках оглядали скарби, на фотографіях тільки. Ви ж знаєте, що вони є в музеї Ермітаж у Ленінграді, — тихо відповів Віктор.

— Я знаю! Тато читав одного вечора нам з газети про виставку цих скарбів у Мюнхені. Там не згадано ніде, що ці скарби з України, вони з Росії, а викопали їх в „області Дніпра”, „південна Росія”. Ніде на виставці не було навіть згадано слова „Україна”, — подала Марта.

— Не сумуйте, дівчата! — заговорив Віктор. — Хоч скитські скарби стали окрасою Ермітажу, але в науці золотими буквами буде записана назва „Нікопольщина”, ім'я „Інститут археології Академії Наук УРСР”, прізвища археологів Бориса М. Мозолецького й Є. В. Черненка — археологів, що їх знайшли. Порблено фільми з самих розкопок. В журналах і книжках описано докладно вигляд могили та що в ній відкрили. Чи ви бачили, можливо, цей фільм — запитав Петро.

— Ми не бачили фільму, але мама розповідала як та скитянка — цариця і її синок виглядали. Їхні

*Світає. І небо поволі згаса.
Тьмянішає місяця срібний серпанок.
Не знаю, в степу заряхтіла роса,
І синьо проміняться очі скитянок.*
Борис Мозолецький: „Перед світанком”

одяги були прикрашені пришитими золотими бляшками. Збоку тлінних останків хлопчика був меч, келих — символ царської влади. Поховання царя виявилось пограбованим. Злодії забрали золотий сагайдак, посуд та інші золоті речі, — намагалася повторити за мамою Марта все, що збереглося в пам'яті.

— А що найдорогоцінніше знайдено в катакомбах? — поцікавився Віктор.

Я забула! — Ага! — такий нашійник золотити! Його знайшли там, де був похований цар. Він найбільший скарб з цієї могили. Мама казала, що це є археологічна сенсація. Це нашійник такий з трьома поверхами, а на них золоті пастухи шийють сорочку, скитянка доїть корову, пасуться корови, поміж поверхами широкий пояс рослинного орнаменту, а на ньому квіти, птахи. А внизу леви, леопарди, крилаті звірята з мітології нападають на ланей. Знайшли на руці цариці золотий браслет і шість перснів.

— Ви багато запам'ятали. Добрих маєте батьків, що так стараються познайомити вас з Україною. А з якого часу ці скарби? Чи там у вас знають — хто були скити? — цікавилися хлопці.

— Ну, так вчили нас, що прийшли вони зі сходу й були в Україні, десь у VIII столітті до Христа, а потім невідомо, що сталося — вони десь зникли! Але ви певне більше знаєте про них, ніж ми. Розкажіть все інше! — просила Мирося.

Довшу розповідь почав Віктор:

— О так, багато нового написали наші археологи про скитів. Вони були хлібороби, торгували з греками, а за це діставали великі багатства. Їх носили з собою. Коли їхній цар вмирав, то в могилу йому давали всі його скарби. В Україні є тисячі таких могил, багато їх ще не розкопали. Про скитів, їхню війну з перським царем Дарієм писав грецький славний історик Геродот. Зацікавлення Скитією, тобто нашою землею зростає. У Азії знайдено багато манускриптів про їхню історію. Їх досліджують науковці в Англії. А наш славний археолог Борис Мозолецький написав книжку „Скитський степ” 1983 р. Її видано 20 тисяч примірників, (а в книжці 200 кольорових ілюстрацій), але книжку трудно дістати. Ми хотіли дати вам на дорогу, але, на жаль, не знайшли. Дістали тільки оці дві книжечки про Київ,

його стародавнє мистецтво. Щоб не забули про нас. Як читатимете, будете згадувати далеких прашурів а при тій нагоді і нас. А так хотілося б, щоб ми залишилися у вашій пам'яті! Не так ми, як Київ, наші розмови, скити, ціла земля українська!...

Коли прощалися з Св. Софією, дивлячись на диво барокових її бань, смуток опанував дівчаток. Мирося пригадала рядки з вірша Миколи Зерова:

„Нове життя і силу ще таїть

Оця гора зелена і дрімлива,

Ця золотом цвяхована блакить”, — на всіх зробили вони враження:

— Повеземо ці ваші книжечки про скарби Києва і будемо їх читати. А до вас писатимемо. Дякуємо за ці дорогі нам дарунки — озвалася перша Марта.

— Ну, Мартусю, а що ми подаруємо? — стурбувалася Мирося.

— Зустріч з вами й те, що ми почули від вас — для мене найкращий подарунок, — поспішив сказати Петро.

— А як дотримаєте обіцянки, що і будете писати, приїдете знову — це буде для нас також великий, неоцінений дарунок! — закінчив Віктор.

Перед готелем прощалися довгим стисканням рук, стояли хлопці під дверима аж поки дівчата не зникли, обертаючись кілька разів на сходах, йдучи вгору до кімнат.

Подруга Марта

Запитання:

1. Під впливом чого Марта і Мирося почали розмову про скитів?
2. Звідки черпали інформації про „Товсту могилу” дівчата, а звідки Віктор і Петро?
3. Що розповіла про виставку скитських скарбів Марта?
4. Як потішав Марту Петро?
5. Які інформації подала Марта про „Товсту могилу” та її скарби?
6. Що довідалися про скитів з розповіді від Віктора?
7. Чим обдарували Віктор і Петро Марту й Миросю?
8. Про які подарунки від дівчат говорили при прощанні хлопці?
9. Як поводитися, попрощавшись дівчата і хлопці?

пласт

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

PLAST — UKRAINIAN YOUTH ORGANISATION

6.4.87

Дорога Подруго!

Зі Світлим Днем Христового Воскресіння засилаємо Вам від нашої пластової родини ширі побажання. Хай цей Світлий День додасть Вам сили та охоти до праці в Пласті на службі Богові та Батьківщині.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

СКОБ

За Краєву Пластову Старшину в Англії:

.....
Пл. Сен. Оксана Парашак
Голова

.....
Пл. Сен. Тамара Бабуняк
Секретар

ІДЕМО

ДО

АВСТРАЛІЇ

ПОДОРОЖ ПЛАСТУНІВ З ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ НА ЮМПЗ ДО АВСТРАЛІЇ

Збираємося всі у Ванкувері. Всі є. Навіть учасники з Вінніпегу і Едмонтону приїхали на час. Разом нас, „безпритульних подорожників” з Канади і ЗСА, — 16 під проводом пл. сен. О. Закидальської.

У Ванкувері зустрічають нас із неймовірною гостинністю пані Герчак зі своїми двома, мені знайомими з давніших таборів пластунами. Вирушаємо оглядати місто Ванкувер. На жаль, мало бачимо, бо у Ванкувері, як звичайно, дощ.

„ЕКСПО” вже закінчилось, але один павільйон залишився відкритий на постійно. У ньому ми побачили фільм про Бритийську Колумбію, а нашим дівчатам накрутили фільм, коли вони співали.

Після смачної вечері в китайському ресторані ми подякували нашим господарям і знову сіли на літак. Політ був дуже довгий, так що ми старалися себе забавляти якнайкраще. Одні читали, інші спали, а дехто був так переляканий, що не міг нічого робити.

В дорозі до Австралії: ст. пл. Славко Галуга і ст. пл. Ореста Корбутяк

В дорозі до Австралії: ст. пл. Леся Прокопеч і ст. пл. Лада Онишкевич

Вкінці 40 годин лету закінчилися! Я вже почав нудитися, хоча в літаку є вигідно і відносно приємно, все ж таки краще таки на землі, яка б вона чужа не була. А таки вона є досить чужою в Австралії, бо хоч люди говорять по-англійськи, але їх було нам тяжко зрозуміти. Дівчата відразу захопилися тим, що в Австралії багато „чудових” хлопців. З мене знавечь у тому невеликий, але дівчата уважали цих хлопців надзвичайними, бо зразу повитягали фотографічні апарати і почали робити знімки.

В Аделаїді ми зустріли нашу провідницю ст. пл. Оксану Винницьку, яка приїхала тиждень скоріше і все для нас приготувала. Ми всі були дуже втомлені, але при тому схвильовані і нетерпеливі в очікуванні перших днів, повних нових і цікавих вражень.

* * *

Приїхавши на пластову оселю „Бескид”, ми розставили шатра і відразу полягали спати. На другий день вранці — відкриття зустрічі.

Приїзд до Австралії — всі втомлені але задоволені

На відкритті усіх прибулих щиро привітали і побажали приємного таборування. Разом з привітанням відбулося посвячення нового прапора зустрічі.

Під час відкриття стало дуже гарячо на сонці, так що нам було дозволено відійти в тінь і там поміж корчами і деревами ми почали себе вперше пізнавати взаємно.

Наступні кілька днів були справді повні нових вражень, бо ми нав'язали нові знайомства і приятні, які залишаться правдоподібно на ціле наше даліше життя.

У цих кількох днях зустрічі ми довідалися, що хоч в'язання вузлів може бути трішки інакше, люди, а зокрема пластуни, такі самі на цілому світі. Можливо тому було нам усім із північної Америки сумно покидати наших нових австралійських приятелів і виїжджати на триденну прогульку в австралійську пустиню.

Вийшовши з оселі „Бескид”, ми побачили, що хоч українці дуже до себе подібні з обох сторін земської кулі, країна Австралія дуже різниться від Канади. Вона плоска, заросла пожовклою травою, кам’яниста, а усі гори, на яких де-не-де росте зелене евкаліптове дерево, вистають, як самотні каменюки.

пл. вірл. Леся Когут в австралійській пустині

Перший день ми як справжні туристи оглядали кам’яні печери, де колись жили і малювали свої „картини” на стінах австралійські тубільці — аборигени. Другого дня ми вибрались на більш „амбітну” прогульку. Ця котловина цілком оточена кам’яними горами, що називаються Фліндерс. Ми вибрались на найвищу гору у цьому пасмі. По дорозі зустріли чимало кенгуру, які собі спокійно паслися аж ми їх сполохали. Пнятися вгору не було легко, а гаряче австралійське сонце не допомагало, але коли ми дісталися на Сейнт Мартінз пік, перед нами відкрився чудовий краєвид. Сонце однак підходило щораз вище, так що ми вирішили чим скорше злазити з гори і спуститися в котловину. Вдолині не було вітру взагалі, а сонце щораз сильніше гріло, так що наш постійно творчий друг ст. пл. Ромко Вашук рішив це місце назвати пеклом. Але, на щастя, у кожному пеклі є трошки неба. Ст. пл. Оксана Винницька знайшла нам холодну калабану між каменями, в якій ми всі гарно скупалися.

„Чужинці” на висохлому озері

Наступного дня ми вибрались в поворотну дорogu на „Бескид”. Всім нам вже почала надходити ця пустеля, а все ж таки треба було ще в одному місці задержатися. При дорозі було мале висохле озеро і, як часто буває в Австралії, на дні цього озера було приблизно пів стопи солі. Враження таке, немов це білий цемент, але як полизати цей „цемент”, то язик аж затерпав від солі.

Повернулися ми на „Бескид” під вечір, а це якраз було навечер’я Нового Року, так що всі нетерпеливо чекали півночі. Вернулися ми саме в час на забаву. Навіть музика і танець наших австралійських товаришів не дуже різнявся від наших. Прийшла північ і всі почали обніматися й бажати собі „з Новим Роком”, але це для нас видавалося чужим. Щойно на другий день о третій по полудні, а на „канадський” час о півночі, всі „чужинці” почали знову обніматися і цілуватися. Австралійці придивлялися до нас немов ми справжні диваки.

Останій день зустрічі. Час прощатися з новими товаришами. Всі обіцяли переписуватися і після останніх поцілунків роз’їхались до своїх станиць, а ми, безпритульні, далі поїхали оглядати цю дивну країну Австралію.

Подорож з „Бескиду” до Мельборну могла бути дуже цікавою, але на жаль, цілу дорогу падав дощ і в наслідок того всі трохи впали на душі.

Піднесення новопосвяченого прапору зустрічі

Всі „чужинці” із Канади і ЗСА стоять з прапором зустрічі

Наші пластуни на найвищому верху гір Фландерс

Пластуни в гостині у канадського амбасадора Едварда Шраєра

Але розвеселив нас перший вечір. Ми приїхали до оселі австралійських скавтів, де нам дозволено переночувати. Після доброї вечері ми всі посідали біля ватри і почали колядувати. Якось дивно: надворі тепло, і зовсім не хотілося вірити, що це Різдво. Ми продовжували нашу подорож по південній Австралії, де на нас велике враження зробили морські хвилі.

В Мельборні нас порозділювали по хатах знайомих зі зустрічі, з якими ми мали святкувати Свят Вечір і оглядати Мельборн.

В день Різдва ми переїхали до Канберри і ввечері пішли на Службу Божу до церкви 1000-річчя християнства України. Відтак „чужі пластуни” пішли колядувати до українців в Канберрі і також до хати канадського амбасадора Едварда Шраєра. Ми почастували його кутею з канадської пшениці і австралійського меду, заколядували, а він з жінкою підтягали коляди за нами.

Опісля ми переїхали до Сіднею і після трьох днів перебування зі знайомими зі зустрічі сіли на літак і почали довгий лет додому.

Думаю, що користь від нашої прогульки була для всіх. Ми як амбасадори „канадського” Пласту багато навчилися про Пласт Австралії, познайомилися з багатьма людьми, які залишаться нам любими товаришами на дальше наше життя.

Чекаємо наших австралійських друзів цього літа на зустрічі в Канаді!

пл. уч. Михайло Винницький
15-ий Курінь УПЮ ім. І. Чмоли
Торонто

Різдвяна Служба Божя в Канберрі

Пластова дружба на зустрічі

Кінець нашої мандрівки по Австралії: прощаємося з новими друзями

СЕРЕД ПРИРОДИ — ТУТ І ТАМ

Кожному з нас відомо, що в країнах вільного світу, де поселилися українці — вихідці з поневоленої батьківщини, можна знайти в природі багато рослин і тварин, які в Україні не ростуть чи не живуть. Це стосується навіть і країн, яких підсоння не багато різниться від підсоння українських земель. Менше відомий факт, що рослини і тварини, які на нових місцях поселення виглядають нам зовсім схожі на українські (чи точніше на їхні рисунки які бачимо, наприклад, у підручниках географії), у великій більшості насправді від них відмінні. Вони часто є, як це кажуть учені-природознавці, — того самого роду (анг. genus), але іншого виду (анг. species). Так, наприклад, хоч у Північній Америці росте досить багато видів дуба, жодний з них не є тотожний з тим видом дуба, що росте в Європі, а в тому і на Україні. В Америці немає українських лелек (бузьків), зозуль, чайок, їжаків — тварин про які ми знаємо з пісень, казок, оповідань та повістей.

Щоб ту далеку, але відому нам з читання, школи та пластування українську природу зробити для нас ближчою та цікавішою, спробуємо у ряді статей розказати вам про неї, подати про цю природу цікаві подробиці, дати ілюстрації, взяті з нечисленних і рідкісних природознавчих видань, надрукованих в Україні. (На жаль через насильне російщення, яке там тепер твориться, ці видання нам тут легше здобути, як українським дітям і молоді у їхній рідній країні.)

Для більшої наглядності, пишучи про українські роди і види тварин, будемо порівнювати їх з найподібнішими американськими. Сьогодні розкажемо вам про сови.

*Ще треті півні не співали, ніхто ніде не гомонів,
Сичі в гаю перекликались, а ясень раз-у-раз скрипів.*

РІД ХАТНІЙ СИЧ — ATHENE

Ці рядки з Шевченкової поеми „Причинна” (що по анг. буде The bewitched girl) відомі усім нам, бо вона стала улюбленою народною піснею. Мабуть кожний юнак чи кожна юначка знає, що ПІВЕНЬ, або КОГУТ це анг. cock. Менше з нас знає, що дерево ЯСЕН, або ЯСЕНЬ це в англійській мові ash tree. Але що таке СИЧІ — птахи, що перекликалися?

В новіших українсько-англійських словниках знайдемо яких 5 перекладів цієї назви: owl, barn owl, brown owl, little owl, screech owl. Ясно, що всі вони стосуються різних родів чи видів сови. Але сови бувають різні від дуже малих до великих, і різного вигляду. Котрий же з тих перекладів добрий?

Українські та англійські довідники про птахів показують, що СИЧ це вид малої сови, що живе тільки в Європі, але не в Америці. Її правильна англійська назва little owl. Вона є величини американського „робіна” (якого знову найточніша назва буде РУДО-ГРУДИЙ ДРІЗД). Більше про сича можеш довідатися з передрукованої нижче інформації.

РІД ПУГАЧ — BUBO

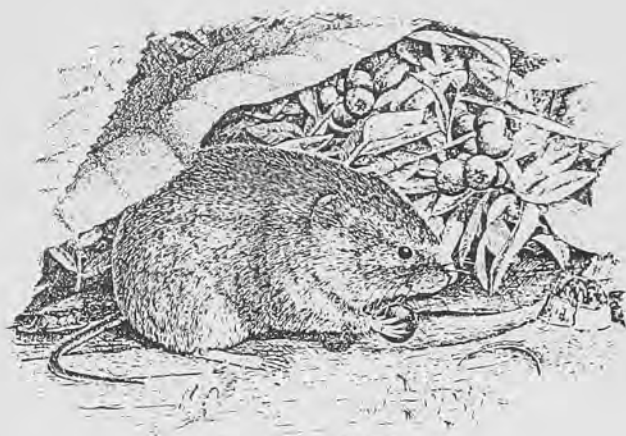
Козаки колись наслідували голос іншого роду сови — ПУГАЧА. („Пугу, пугу! — козак з лугу!”) На другій ілюстрації знайдете цікаві інформації про цей другий рід птахів з родини сов. Пугачі — великі птахи приблизно втричі більші від сичів. Вони мають помітні „вушка” — насправді жмутки пір’я, яких у сичів немає. Живуть в Україні як і в цілій континентальній Європі, але не в Англії і не в Америці. Правильна англійська назва пугача є eagle owl. В Америці рід сови найближчий пугачеві як величиною, так і виглядом є horned owl. Він поширений в цілому ЗСА та південній частині Канади.

В Україні живуть ще інші роди сов, напр., сичик-воробець (ще менший від сича), сипуха, совка та сови — сіра, біла та ще інші, але вони більше цікаві особливим любителям птахів та натуралістам.

Лісовик

ЗАГАДКА

Розшифруйте помішані букви назв рослин і тварин північного Онтарію та Квебек. Впишіть ці назви у відповідні місця та прочитайте захований заклик до всіх пластунів та пластунок.

1. ЛАПКІВО

2. ЦАСИЛЯ

3. ЦІНРИЧО

4. НЯКИНІПІЛД

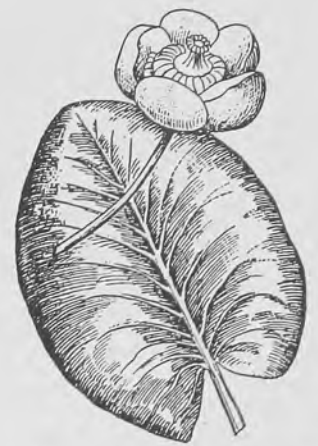
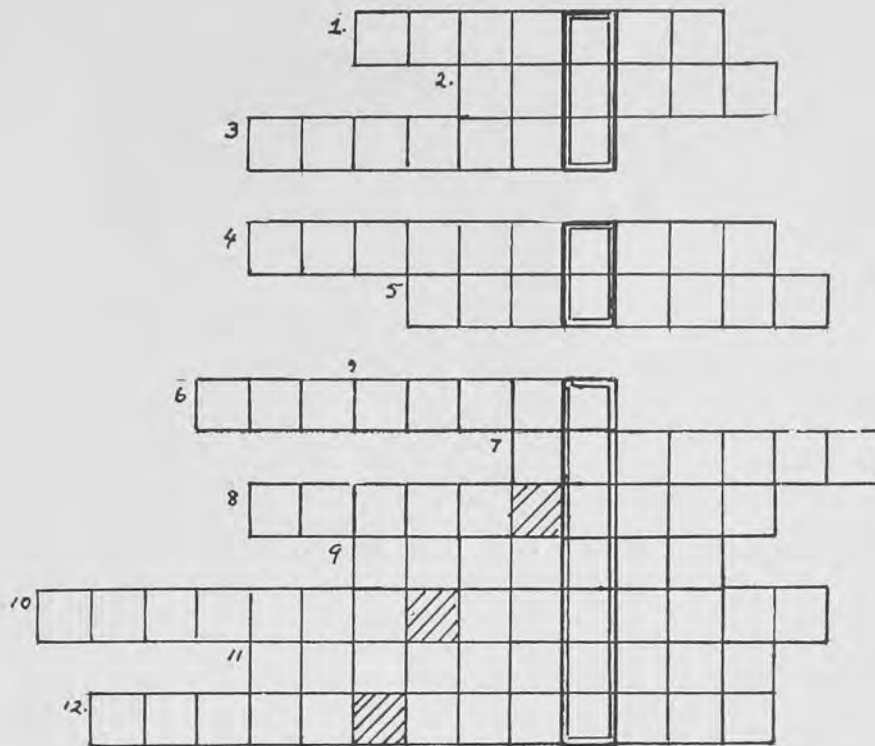
5. КИЙ ШАПИН

6. РАДОБЗИК

7. ТЯВРИЦУ

12. ТІВОЖ КЛИЧЕГИ

11. ТІВЕРУЙЧЕН

8. ЛАПАЧ НИСЯ

9. ТЯТЛАТА

10. БІЛЕЛОЯ НЕРВОЧА

ПРОБА ПЛАСТУНА СКОБА ГРЕБЦЯ — ВІРЛИЦІ ГРЕБЦЯ

Всі пластуни знають, що є три юнацькі проби: проба на ступінь учасника-учасниці, розвідувача/ки і скоба-вірлиці. Багато пластунів також знають про ступень гетьманського скоба/гетьманської вірлиці. Але є ще два інші ступені, які можна досягнути; є ступень пластуна скоба обсерватора/вірлиці обсерватора і пластуна скоба гребця/вірлиці гребця.

Проба обсерватора вимагає знання летунства — історії та практики. Але до сьогодні ніхто ніколи ще не здав цієї проби в Пласті. Довгий час курінь УСП „Чорноморці” на своїх морсько-летунських таборах вчив цю ділянку, а її творцем і капітаном летунських таборів був сл. п. пл. сен. Ярослав Лучкань, ЧМ.

Ще в часі віднови Пласту в Німеччині підготовлено вимоги до проби вірлиці/гребця але остаточні вимоги вийшли окремою книжечкою щойно в ЗСА, за ініціативою і старанням куренів „Чорноморців”.

Пластун скоб гребець Дам'ян Гандзій

Досі на терені ЗСА є три скоби гребці. В 1971 році пластун скоб Юрій Кузьмович (тепер вже пл. сен. Ю. Кузьмович, ЧМ) був іменований скобом гребцем. В 1973 році пластун скоб Андрій Войтович (тепер пл. сен. А. Войтович, ЧМ) також склав цю пробу.

25-ий курінь старших пластунів „Чорноморців” переводить цю пробу для юнацтва. У вимогах до проби залишено 9 точок загальних, а інші є вже специфічно морські а саме: судознавство, навігація, морське пластування, морська мудрість. Щоб скласти цю пробу треба мати 15 років скінчити 9 точок до третьої проби та написати прохання до Крайового Коменданта Пластунів/ок. Морські табори на яких ст. пл. Ю. Кузьмович і ст. пл. А. Войтович були капітанами дають надзвичайну нагоду, щоб скінчити вимоги до проби гребця. Ця проба, як ми вже пояснювали, складається із всіх вимог проби на ступінь пластуна скоба/вірлиці, з додатком вмілостей морського пластування, знання історії та практики і звичаїв морського пластування.

Відзнака пластуна скоба гребця

На морському таборі „Чорноморців”

Тут треба знати добре історію українського мореплавства, із практичного пластування н. пр. як уживати секстант або морський альманах та як уживати водне рятівництво. Треба також відбутися принайменше один морський табір. Відзнака проби як і відзнака куреня „Чорноморців” має на собі великий золотий якір, символ надії для моряків, Пласту і України.

Минулого року на ювілейній 25-ій Орликїяді, один юнак із 5-го куреня УПЮ в Ньюарку склав цю пробу. Він перед Чорноморським прапором склав „Слово Морського Пластуна”. Ст. пл. Орест Український, ЛЧ, Крайовий Комендант Пластунів і пл. сен. Андрій Войтович, ЧМ, що тепер провадить пробою разом іменували пластуна Дам'яна Ореста Гандзїя (тепер вже ст. пл. Д. Гандзїя, кандидата до куреня УСП „Чорноморців”) третім скобом гребцем в ЗСА, а курінний провід „Чорноморців” передав йому морське кермо.

Отже тепер вже є три скоби гребці. А хто буде наступним?

СКОБ—ДОБРОГО ВІТРУ!
ст. пл. В. Темницький, ЧМ „Гарячка”
курінний

ФОТО-
АЛБОМ

5-го липня минулого року 15 юначок і 22 юнаки приїхали на Вовчу Тропу на КВТ сподіваючись провести два тижні в муках і безпереривній тяжкій праці. Ніхто з нас не думав, що це будуть тижні товариських зустрічей і приємних зайнять, які залишаться в нашій пам'яті назавжди.

В суботу пополудні розпочалося наше таборування. Нас розділили до шатер поазбучно і дали нам трохи часу, щоб розтабуруватися і заізнатися з іншими таборовиками. Наше перше головне зайняття відбулося того ж вечора. Нас порозділювали на групи і ми ходили від пункту до пункту по лісі. При кожному пункті був інструктор, який казав нам щось написати або зробити. До вечора ми мали нагоду заізнатися з булавою під проводом коменданта друга Петра Содоля.

В неділю після Служби Божої кожний курінь поділено на гуртки і кожному гурткові приділено по два шатра. По полудні ми мусіли переставляти шатра так довго, аж вони стояли всі у прямій лінії. Ми ці шатра стільки разів пересували, що про них згодом говорили в таборових жартах. Відтак були спортові змагання, а вечером курінні вогники, під час яких усі представлялися і заізнавалися.

В понеділок почалися гутірки і впоряд, а вечером друг Содоль представляв нам усі вмілості, які можна буде здавати під час табору а тоді всі пішли на місце таборової ватри. Спершу друг Содоль розповів про патрона нашого табору — полковника Василя Андрусяка а курінні про патронів наших куренів.

Наступного дня почалося здавання вмілостей а після вечері ми здавали певні точки до третьої проби.

В четвер після обіду відбувся наш перший Лисячий Біг. Треба було віднайти 10 червоно-білих знаків за одну годину. Увечері до нас прийшов на гутірку о. Іван Кашак а тоді курені порозходилися на курінні вогники.

Я не знаю хто придумав ці курінні вогники, але я хочу їм дуже подякувати від себе і від усіх дівчат. На цьому вогнику, ніхто не вагався а висловлював свої почування і думки про табір, булаву, Пласт, провідництво в курені, хлопців і т.д. Цей вогник нас дуже зближив, бо ми мали нагоду ближче пізнати одна одну. Найкраще мені подобалося те, що під час цього вогника подруги не було, але цілий час між нами панувала українська мова. Це здивувало всіх, бо ми говорили по-українськи несвідомо. Ті, яким було тяжче говорити, час від часу зверталися до когось з запитанням про якесь слово, але ні разу не переходили на англійську мову. Тої ночі, коли ми розходилися по наших шатрах, атмосфера видавалася теплішою, приємнішою, ніж перед тим.

Чергового дня нас навчили пісню „Кришталева чаша“, яка стала пізніше неофіційною таборовою пісню. Всюди де були КВТ, можна було чути, як всі голосно співали:

„Кришталева чаша — срібная криш

Пити чи не пити — все умреш...

Кришталева чаша — срібнее дно

Пити чи не пити — все одно...”

Щоб підготувитися до триденної і тяжкої прогульки, що мала відбутися в другому тижні, ми відбули 10-милевий марш. Фізично ми не були до цієї прогульки приготовані і вже після трьох миль були готові лягати спати — так були змучені.

В понеділок другого тижня нашого таборування ми всі зійшлися і плянували виряд, харчування і трасу нашої триденної прогульки. Наступного дня нас завезли автами перших 8-10 миль нашої прогульки а далі ми вирушили з наплечниками у визначеному напрямі. Спершу хід не був тяжкий, але згодом ми почали втомлюватися і щораз частіше ставали. Коли ми нарешті дійшли до останніх двох миль, визначеної мандрівки, деякі з нас були готові вмирати.

Коли ми дійшли до місця нашого таборування друг Содоль привіз нам вечерю, на яку ми кинулися як голодні звірі.

В середу, після снідання ми усі вирушили на „прохід“ на близькі водопади, а вернувшись до табору побачили, що новоприбулий лікар д-р Андрій Бойко дістав чудове зайняття — лікувати міхурі 37 пластунів.

Почалися ротації трьох пунктів: при одному подруга Катя вчила спів, при другому друг Євген обгорував з нами точку на ватру, а на третьому друг Андрій показував як давати першу допомогу під час прогульки. Вечером кожний таборовик мусів собі сам зробити вечерю — кожний дістав мелене м'ясо, бараболю і цибулю. Вечеря була дуже смачна — може тому, що ми самі її собі робили.

В четвер рано ми зліквідували табір і перенесли наш виряд на місце, де нас мав стрінути автобус. Коли ми приїхали на оселю почалося здавання певних точок ВФВ і вмілостей. Вечером вертаючись після гутірки до табору, ми почули знайомі свисти, які означали алярм у повних одностроях. Ми ще так швидко ніколи не вбиралися! Вибігши на місце збірки виявилось, що це був не лише алярм, але й початок нічного теренового змагу. Ранком ми довідалися, що наш гурток здобув перше місце у цьому змагу і друге у сполаху.

Після повної переживань п'ятниці із незабутнім вечером, ми усвідомили собі, що КВТ майже скінчився. В суботу коло полудня на оселю приїхав На-

СТП.П. РОМАН БІЛИНСЬКИЙ, СМ

чальний Пластун і цілий день пл. скоб Г'ю Рейні і пл. скоб Ігор Кобрин ходили коло нього, як його ад'ютанти. Вечером на великій ватрі друг Ю. Старосольський одержав від Едварда Козака малюнок — себе на коні. На початку ватри викликали до іменування на пластунів скобів Романа Грицина і Тараса Ганкевича, а на пластунок вірлиць Уляну Коропецьку, Дору Хом'як і мене. Нас іменували крайові коменданти і було дуже гарно, бо всі там були. Велика ватра була дуже приємна а відтак ми перейшли співаючи „Кришталева чаша” на прощальну ватру до нашого табору. Після „Надобраніч” при цій ватрі всі залишилися на поляні, обнімаючись останній раз на добраніч.

В неділю рано ніхто не нарікав, коли треба було вийти на руханку, бо всі знали, що це вже останній раз. Після Служби Божої відбулося іменування Начального Пластуна і та дефіляда, на яку ми так довго вправляли. Відтак ми пішли до табору де друг Содоль роздав таборові посвідки, а деяким

пластунам і пластункам — відзначення. Хоч ніхто не хотів, щоб табір кінчився, ніхто не плакав, поки друг Содоль почав свою прощальну промову... Аж тоді ми всі побачили, як нам КВТ подобався, і як ми всі зжилися зі собою. Коли друг комендант востаннє сказав: „Струнко! Розхід!”, всі з криком підкинули свої беретки і кинулися в обійми. Прощання тривало довго.

Я хотіла б від усіх учасників і учасниць КВТ подякувати другові комендантові, що дав нам можливість приїхати на такий табір, деяким з нас здати третю пробу а також можливість близько заприязнитися з пластунами з-поза типічного юнацького пластового табору. Надіюся, що всі учасники КВТ зможуть знов зустрітися і разом таборувати у підтаборі скобів і вірлиць на ЮМПЗ-87.

СКОБ!

пл. вірл. Лада Гапій
44-ий курінь УПЮ-ок
Нюарк

З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ БРАЗИЛІЇ

ВИСТУПАЄ БАРВІНОК

У кінці листопада минулого року члени українського ансамблю „Барвінок” з Куритиби виїхали до містечка Сан Мігель, до Ігвасу, щоб взяти участь у святкуванні 30-річчя існування цього міста.

В дорогу вирушили двома автобусами. А щоб швидше час минув, співали веселі народні пісні. І хоч ми народились уже тут, в Бразилії, згадували нашу рідну далеку батьківщину, про яку ми ніколи не забуваємо.

На другий день вранці ми приїхали до Сан Мігель, а виступ мав відбутися пізно увечері. Часу залишалось ще багато, тому наша група вирішила поїхати на прогулянку до міста Фоз Ігвасу, до знаменитого водоспаду Катаратас, а деякі до Парагваю.

У місті Фоз Ігвас знаходиться один з найкращих парків Бразилії. Розташований він серед чудової гірської природи, якої нема у Куритибі. Коли ми висіли з автобуса, то не могли налюбуватися водоспадом Катаратас. Він залишив у нас приємний спогад. Це справжнє сьоме чудо світу. Течія водоспаду є дуже сильною і швидкою. „Катаратас” походить від індіанського слова, що означає „великі води”. Цей день був гарний і соняшний і приємно було любуватися чудовою весняною природою.

Вернулися ми до Сан Мігель уже надвечір, коли до виступу залишалось небагато часу. Кожний був втомлений, але задоволений і перебував під враженням побаченого за день.

Частина українського ансамблю „Барвінок” в місті Сан Мігель.

Концерт відбувся на площі перед ратушею. Наш виступ дуже сподобався бразилійцям. Українські танці і пісні зачарували кожного присутнього на концерті, а оплескам, здавалося, не буде кінця.

Українська фолкльорна група „Барвінок” з Куритиби була створена там у 1930 році імігрантами з України. Від того часу „Барвінок” завоював велику популярність. Його знають у багатьох містах Бразилії, де він неодноразово виступав, пропагуючи українське самобутнє мистецтво. В складі ансамблю — хор, танцюристи, оркестра. В ньому є понад 200 осіб, в тому числі чимало дітей, учнівської молоді.

Виступ „Барвінку” на святі в Сан Мігель — це одне свідчення популярності українського ансамблю.

Корнелій Шмулик

МОЛОДЬ ТА ЇЇ ОТОЧЕННЯ — ПРИРОДА

„Молодь і природа” — це два слова, які в нашому житті мають важливе значення. В нинішніх часах про ці два терміни дуже багато думається, говориться, пишеться.

Дивлячись на здорову молодь, бачимо, що вона представляє собою велику охоту до життя. В ній виявляються жвавість, рух, активність... Пригляньмося до маленького хлопчини. В ній дуже скоро бачимо нахил до фізичних активностей: він бігає, вилізає на дерево, кидає м'ячем, коротше кажучи, хлопчик висловлює свою енергію. Хлопець, натомість, займається вже більш „грубшими” іграми. Його менше бачиться при іграх чи активностях, які викликають мало енергії: він кидається до якогось „порядного” спорту. Чоловік, який вже досягнув своєї біологічної зрілості, теж гордий того, що посідає фізичні сили: він кидається до не легкої праці свого ремесла; великим задоволенням висловлює свої фізичні спроможності; які йому служать, щоб зробити свою роботу.

Щось подібного ми бачимо і в природі: вона теж представляє своєю дійсністю певний динамізм. Природа — вічно молода. Щороку вона відроджується і відновлюється. Велике і гарне поле, вкрите пахучими і прегарними квіточками, деревами, кущами. Ясний і чародійний схід сонця та його рожевий захід. Блідолиций місяць, який купається у спокійному озері. Шум вітру, який тягнеться, наче змії, через ліси і лани. Співи пташок та кування зозулі, цвіркотіння польових коників. Чаруючий, таємничий, містичний ліс. Чи ж ці картини нашого оточення не

кращі від малюнків найкращих і найздібніших артистів? Ця чаруюча природа — це великий скарб, який нам дано та в якому можемо знайти нашу радість і веселість, наш спокій та мир. Вона нас заспокоює і живить.

Дуже гарно думати про це все, але в нашому конкретному житті чи ми справді зауважуємо оту прекрасну красу; чи ми в дійсності шукаємо або знайшли цю скарбницю, в якій знаходиться цінне багатство? Якщо „так”, то чому ми нищимо цю природу?

Дуже часто ми говоримо про нищення природи і як цьому запобігти, але кілька хвилин пізніше — викидаємо непотрібні речі на вулицю, траву чи в ліс. І що з того, що ми так „гарно” говорили, коли потім не пристосовуємо наших слів до наших діл. Пам'ятаймо при тім слова старих римлян: „Верба волянт, ексемпла трагунт” (Слова летять-звучать, приклади притягають). Дуже часто наше ставлення до природи виявляє наш характер та наше ставлення, пошану, чемність, щирість, чесність до наших батьків, родичів, приятельок і приятелів.

Який же наш обов'язок? Молодь — це будучність нашої Церкви та нашого народу, а природа — це будучність нашої молоді. В наших руках є обов'язок щоб, перш за все, виховувати нашу молодь на добрих християн і свідомих українців, але рівночасно маємо і мусимо пильнувати природу, щоб вона служила і нашим майбутнім поколінням. При цьому пам'ятаймо, що „Природа нас не потребує, але ми її потребуємо!”

ст. пл. Ігор Сапун

До редакції журналу „Юнак”

Вітаю усіх співробітників журналу і бажаю дальших успіхів. Ми, члени організації КЛЕМ, дуже любимо читати „Юнака”, бо це справді найкращий журнал української молоді у вільному світі.

Ми дуже добре розуміємо, як важко цей журнал вдержати, але просимо Бога, щоб допоміг скріпити ваші обов'язки. З місяця на місяць чекаємо нетерпеливо „Юнака”, а коли прийде, ми радіємо, читаючи його. Ховаємо у нашу малу бібліотеку, щоб інші також мали можливість його читати.

Щиро дякуємо Вам за те, що висилаєте нам Ваш цінний журнал. Прикро нам, що тут, у Бразилії, був колись Пласт, а тепер нема. Тому немає вістей з Пласту в Бразилії. Але нам приємно висилати новини про нашу працю у КЛЕМі.

З пошаною до Вас
Корнелій Шмулик

ТАБІР БУВ ЦІКАВИЙ

Цього року я відбув пластовий лещетарський табір в Гленс Фоллс, Нью Йорк. Табір влаштовує та переводить Ватага Бурлаків за допомогою членів інших старшопластунських куренів.

Це вже був мій третій з черги лещетарський табір і дотепер найбільш успішний. Погода цього року була знаменита, а інструктаж був цікавий і швидкий. Цьогорічний табір називався „Небезпечні закрути”. Але були інші пропозиції для назви табору. Наприклад славний отаман Данило Савицький із 3-го куреня УПЮ-ів в Нью Йорку подав назву, яку ми прийняли, але Микола Головай з Філядельфії запропонував назву „Миколай б'є дітей” а я „Жиди на ярмарку”.

Юначки усміхаються гарно до фотографа

Костик Воевідка на з'їзді

При автобусі до від'їзду

Табір тривав шість днів. Ми перебували в Лендмарк мотор лодж, а їздили та падали на Вест Маунтен. Від мотелю на гору возили нас „Нортвеем”. Під час табору всі учасники та учасниці мали нагоду здавати вмилости лещетарства першого, другого а навіть третього ступеня. Я цього не робив, бо вже постарівся а, як в нас дехто любить говорити, „Старість — не радість”.

Мені здається, що цьогорічна булава хлоп'яча, була трохи велика. Старших юнаків ганяли як російські пани колись ганяли своїх козачків. Не зважаючи на це, поведінка булави була доброю. Юнацтво, як завжди, поводитися по-пластовому, старші юнаки давали дуже добрий приклад молодшим щодо поведінки на збірках, в їдальні, після нічної тиші, а особливо на закритті табору.

Щодо нічної тиші, то хочу згадати, що цього року друзі з булави мали „Страйк Форсез”, які вишуквали та наставляли на добру дорогу всіх тих загублених ягнят, яких знаходили в інших кімнатах після нічної тиші. Ця дорога, про яку я щойно згадав, звичайно вела до власної кімнати учасника чи учасниці, а коли треба було — до „мейн лабі”, де був військовий корт-маршал та інші цікаві речі.

Взагалі мій третій табір був цікавий. Якщо ви хочете дізнатися більше про нього, то зачекайте до наступної зими і їдьте.

пл. розв. Ярема Бачинський
3-ій курінь ім. І. Мазепи в Нью Йорку

БЕЗ СЛІВ

Просимо місце біля оркестри...

Я маю почуття, що життя проходить за скоро...
Немов це було вчора як я перестала пити з фляшки
а вже майже час іти до школи...

— Що сталося? Чому у тебе так тихо???

НА ПРОЩАННЯ

1.

сво - го - дні сон - це сві - тить нап

яс - но в ос - тан - ній нам прощальний час, і хоч у

сер - цях ни - ні крас - но, при - ем - но хоч і сум - но

враз. і чи то так бу - де у нащо - му жи

тї? ко - ли ми по - ба - чи - мось по довго - му ча -

сі? лай лай лай лай лай

лай

2. А Вечором нам Вогник палає
А іскри блистять в наших очах

І знаєм що думками полетимо Всюди
А спомини залишуться В серцях.

* І чи то так буде

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

за час від 28.2 до 15. 4. 1987

ЗСА:

- \$191.00 — пл. сен. Ляриса Музичка — член І-го Куреня УПС ім. О. і С. Тисовських, Кентон, Огайо, збірка з нагоди коляди /в тому призначено половину суми на прес-фонд „Готуйсь”
- \$200.00 — Гурток „Лисиці” XVIII Куреня УПЮ-ок, Нью-Йорк, з нагоди переходу до УСП-ок (з гурткової каси). Передала впорядниці Христина Певна.
- \$50.00 — Анастасія і Лев Ганусяки — бабуся і дідуньо юн. розв. Христі Літинської — внучки, з нагоди її 16-річчя, Філядельфія.
- \$25.00 — Племя Перших Стеж (дивись „Замість квітів на могилу”)
- \$10.00 — пл. сен. Андріяна Мельник, Кліфтон
- \$200.00 — Курінь УПС — Хрестоносці з нагоди 40-річчя існування Куреня на дарункові передплати українській молоді в Бразилії.

Канада:

- \$50.00 — ст. пл. Роман Вашук з нагоди свого Дня народження
- \$20.00 — пл. сен. Марта Вашук
- \$25.00 — Пластова Станиця Едмонтон, Канада (дивись „Замість квітів на могилу”). Даток переслав Ярослав Росляк — скарбник

\$746.00 Разом — в тому \$701.00 ам. і \$95.00 канадських.

ДАРУНКОВІ ПЕРЕПЛАТИ

„Орден Хрестоносців” Курінь УПС з нагоди свого 40-річчя існування жертвував \$200.00 на 10 дарункових передплат „Юнака” для української молоді в Бразилії. Даток надіслав провід за підписами пл. сен. Романа Юзеніва — курінного й пл. сен. Володимира Слижа.

Замість квітів на могилу
св. п.

МАГДАЛИНИ З ЯВОРСЬКИХ ГУРКО

мами подруги-стежинки Люби Боднар і бабці стежинки Ліди Балагутрак склало Плем'я Перших Стеж \$25.00. Дорогим Любі й Ліді та всій опечаленій Родині вислови найглибшого співчуття.

Плем'я Перших Стеж

Замість квітів на могилу
св. п.

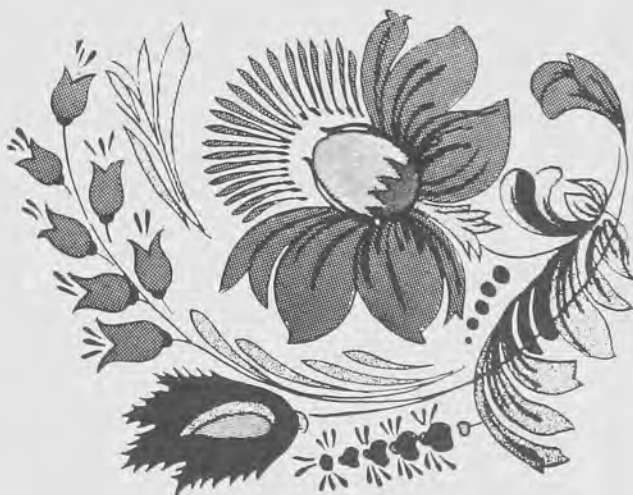
ІВАНА ІЛЬКОВА

батька трьох членів Пластової Станиці Едмонтон Тараса, Віри і Терені Пластова Станиця жертвує на потреби Пл. Видавництва \$25.00

пл. сен. Ярослав Росляк
скарбник

Усім Жертводавцям сердечна подяка за прихильність до пластових журналів, за розуміння до їх потреб. Святкування роковин куренів, днів народин дітей, внучок чи внуків, вияв співчуття для родин, що переживають смуток, жертвою замість квітів на могилу — це гарний спосіб вияву прихильності до приятелів.

Редакція

ШВИДКА ТИМЧАСОВА ДОПОМОГА...

Облегши своє літо від надміру праці.
Дай змогу працювати студентам.

Тут є можливість полегшити надмірно обтяжені обов'язками літні дні. Дай нагоду студентам використати енергію і ентузіазм у праці для тебе.

Студенти бажають працювати в будь-якому роді праці — від кількох годин щоденно біля дому до праць спрямованих до професійної кар'єри.

Кожного літа студенти виявляють багатство талантів, знання, винахідливості, що кожному працевластувачу може придатися.

Тож, для швидкого тимчасового відпруження від докучливих літніх робіт, передай працю в руки студентів!

За докладнішими інформаціями звертайтеся до місцевих Канадських Центрів Праці для Студентів, Бюро постачання праці Студентам, або Студентський Центр Праці.

Government of Canada
Minister of State for Youth
Jean J. Charest

Gouvernement du Canada
Ministre d'État à la Jeunesse
Jean J. Charest

Canada

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради

в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є
Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!
Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

**СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКІЙ
КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ**

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

**Українська
Кредитова Спілка**

Центрاليا 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Відділ 225 The East Mall, Unite 16,
Etobicoke, Ontario
Tel.: 233-1254

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

ОДИНОКА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST CO. LTD

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Phone: (416) 763-7333

Приймає вклади і ощадности. —
Платить найвищі відсотки. —
Уділює особисті і моргеджові позики. —
Приймає і реєструє пенсійні пляни і на
нові дома (PPC). — Полагоджує всі
банкові операції. — Завідує спадками і
довіреннями (траст).

Ціна \$2.00

ОЛЕНЬ

СОКІЛ

БДЖОЛА

БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА****"САМОПОМІЧ"****І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ****"САМОПОМІЧ"****— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —***запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і **СВОЄЧАСНО** передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьнів, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER
527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
5302 Dundas St. West — Tel.: 236-2666
INSURANCE:
5302 Dundas St. West, Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303